

DE GREENWOOD
MOORDENAAR

Alle personages en gebeurtenissen in dit verhaal zijn fictief.
Enige overeenkomsten met de werkelijkheid, berust op louter
toeval.

© DIANA VAN HAL
www.dianavanhal.com

Omslagillustratie Wim van Hal

Uitgeverij Verba Montem

The logo for Verba Montem features the word 'Verba' in a large, elegant, black script font. Below it, the word 'Montem' is written in a smaller, black serif font. The 'M' in 'Montem' is particularly large and stylized, with a decorative flourish that extends upwards and to the left, partially overlapping the 'V' in 'Verba'.

Eerste druk 2018
ISBN 978-90-825095-5-7
NUR 332

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op
welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestem-
ming van de auteur.

DE GREENWOOD
MOORDENAAR

DIANA VAN HAL

Van Diana van Hal zijn eerder verschenen:

- 1. De verzamelaar*
- 2. Bloeden zal je*

*'Wij moeten voortdurend dijken van moed opwerpen
tegen de stormvloed van de angst.'*

- Martin Luther King

- Proloog -

Vrijdag 6 oktober 2017

08.40 uur

Het eerste dat haar opvalt is de metal muziek. In de verte, boven haar hoofd. Gerinkel van flessen. Bierflessen? Ze durft haar ogen nog niet te openen, bang voor waar ze terecht is gekomen. Instinctief weet ze dat het donker is. Er hangt een muffe, vochtige lucht. De geur komt haar bekend voor; een kruipruimte of kelder. Ze ligt op haar buik met haar gezicht in de koude, zachte bodem gedrukt. Haar handen zijn achter haar rug bij elkaar gebonden. Ook haar enkels zitten vast.

Voor ze de situatie verder in kaart kan brengen hoort ze een kreun achter zich. Het heeft een vertrouwde klank.

'Ben jij dat?' vraagt ze.

'Jennifer?'

Ze laat haar adem ontsnappen. Ik ben niet alleen, hij heeft ons allebei meegenomen. De opluchting is van korte duur. Ze moeten een manier vinden om hieruit te komen. Om aan hem te ontkomen. Jennifer probeert haar gebonden handen onder haar kont door te halen, zoals je weleens op televisie ziet. In films lijkt het gemakkelijk, maar ze krijgt het niet voor elkaar. Wanneer haar poging na enkele seconden vruchteloos blijkt, antwoordt ze haar metgezel.

'Ja, ik ben het. Zit jij ook vast?'

'Wat denk je?'

Jennifer manoeuvreert haar benen heen en weer en tast met haar vingers de zachte ondergrond af. Haar armen branden van de pijn, wat ze probeert te negeren.

In de ruimte boven hen zwelt de muziek aan. Een chaos van krijsende stemmen en gillende gitaren. Het geluid werkt op haar zenuwen, versterkt haar panische gevoel.

Ze wroet nog fanatieker in de bodem. Er moet iets liggen dat we kunnen gebruiken. Het moet! Dit kan niet het einde zijn. We gaan hier niet sterven.

Jennifer stuit door haar gekronkel op een hard voorwerp. Ze omklemt het met haar voeten en brengt het krampachtig naar haar handen. Ondanks de kou breekt het zweet haar uit.

Haar vingers bevoelen het voorwerp en ze weet door haar jarenlange ervaring bij het Forensisch Instituut meteen wat ze vast heeft. Van schrik laat ze het los. Kom op, verstand op nul. Je kan dit, praat ze zichzelf moed in.

‘Watson,’ Jennifer weet dat de bijnaam de vrouw gerust zal stellen voor ze het haar vertelt, ‘niet meteen in paniek raken, maar er liggen hier botten.’

Ze hoort hoe de vrouw naast haar stopt met rondtasten en haar adem inhoudt. Jennifer denkt aan het voorwerp. Zullen het menselijke resten zijn? Ze huivert wanneer ze beseft dat dit zeker tot de mogelijkheden behoort. Om te overleven moet ze deze gedachten uit haar hoofd zetten. Ze ademt een keer diep in. Niet nadenken, gewoon doen. Is het bot bruikbaar? Het is niet scherp genoeg om de duct tape door te snijden. Nee dus. Ze duwt het aan de kant. Centimeter voor centimeter schuift Jennifer als een rups verder over de grond.

Tot ze op een wand stuit. Ze wringt zichzelf in een zittende positie en met haar voeten zet ze zich af. Moeizaam komt ze omhoog. Gevoelsmatig weet ze dat ze niet rechtop kan staan. Haar vingers tasten de stenen muur af. Hier kan ze wel wat mee. Heel voorzichtig, om haar handen niet open te schaven, schuurt ze langs een uitstekend randje steen op het oneffen oppervlak.

‘Watson, ik denk dat ik het voor elkaar heb. We zijn hier zo weg, hoor je me. We komen hieruit.’

De opkomende tranen probeert ze terug te dringen. Ze moet

sterk blijven. Haar polsen doen zeer, het kan haar niet schelen. Nog een klein stukje en ik ben los, denkt ze.

Op dat moment valt het haar op; het is doodstil boven, de muziek is gestopt. Hoe lang al? Een koude rilling siddert door haar lichaam. Ze trekt met al haar kracht haar handen zo ver mogelijk uit elkaar en beweegt haar polsen op en neer. De tape scheurt.

'Ik ben los, ik kom eraan.'

Boven hen horen ze beroering. Jennifer krimpt in elkaar. Ze herkent de oorsprong van de geluiden niet. Wat gebeurt daar? Een stoot adrenaline brengt haar weer in beweging. Als een bezetene rukt ze aan de band rond haar enkels. Wanneer ze die na veel moeite los heeft, haast ze zich in het duister op handen en knieën over de grond.

Voor ze Watson bereikt hoort ze de gedempte voetstappen. Het luik gaat open, licht stroomt naar binnen. Nee. Nee! We gaan het redden. Het kan nog niet te laat zijn.

Woensdag 27 september 2017

16.30 uur

De wind is gaan liggen en de zon breekt door de bewolking heen. Het klopt totaal niet met het stormachtige verdriet dat Jennifer van binnen voelt. Ze is met Spencer achtergebleven op de Oak Grove begraafplaats. Doelloos lopen ze over het grindpad, steeds verder bij het graf van rechercheur Mark Hamilton vandaan.

Tegenover het standbeeld van een militair met gespreide handen blijven ze staan. *Voor de mannen van Medford, die het ultieme offer brachten*, staat op de marmeren plaat eronder.

‘Ik kan nog steeds niet bevatten dat hij er niet meer is.’ Spencer staart over de graven heen en lijkt het niet zozeer tegen haar te hebben. ‘Het lijkt ook zo zinloos. Ik bedoel, het was geen overval met een verkeerde afloop. Hij is vermoord. Van dichtbij door zijn hoofd geschoten. Waarom?’

Jennifer zwijgt. Ze weet gewoonweg niet wat ze hier op moet antwoorden. Mark was zijn partner bij de afdeling moordzaken al sinds ze zich kan herinneren. En hij was meer dan dat, hij was hun vriend. Daarom begrijpt niemand wat Marks beweegreden was om zijn partner niet in vertrouwen te nemen vlak voor hij werd vermoord. Jennifer weet dat Spencer hier liever niet over praat. Eigenlijk heeft hij haar alleen verteld dat Mark een dossier had bijgehouden over een zaak zonder hem daarbij te betrekken.

Met zijn handen diep in zijn zakken loopt Spencer verder, weg van het standbeeld. De serene stilte op de begraafplaats

kalmeert haar inwendige worsteling over de dood. Zelfs het overlijden van haar vader, waar ze op dit soort momenten altijd sterk aan moet denken, laat zich door de rust makkelijk wegdrücken.

Een tijd lang zeggen ze niets, beiden verdiept in hun eigen gedachten. De moord moet haast wel te maken hebben met dat geheime dossier. Ze weet dat ze een huiszoeking hebben verricht bij Mark thuis, meteen na de vondst van zijn lichaam. Ze zijn op het Forensisch Instituut, waar zij DNA-analist is, bezig geweest met het verwerken van de sporen die in zijn woning zijn gevonden.

Voetstappen achter hen onderbreken haar overdenkingen. Ze draaien zich gelijktijdig om.

FBI-agent Alex Lawson komt met gebogen hoofd aanlopen. Onberispelijk gekleed in een driedelig pak, zijn bruine haar glad achterover gekamd. Zoals hij er altijd uitziet.

‘Caitlin vraagt of jullie klaar zijn om te gaan.’

Met haar hand boven haar ogen om de zon te weren, kijkt Jennifer naar de ingang van het terrein. Daar zit haar beste vriendin op een bankje te wachten. Jennifer zwaait naar haar en zoekt daarna oogcontact met Spencer.

‘We zijn hier wel klaar,’ zegt Spencer met een zucht.

‘Ik heb je nog niet kunnen bedanken voor de goede zorgen.’ Jennifer raakt kort de onderarm van Alex aan. ‘Caitlin bloeit helemaal op in jouw bijzijn.’

Alex haalt zijn schouders op.

‘Je hoeft me niet te bedanken, het is geen moeite. Caitlin is aangenaam gezelschap. Daarbij hoef ik voorlopig nog niet terug naar New York. Zolang de zaak niet is opgelost en er aanwijzingen genoeg zijn, blijf ik in Medford.’

Jennifer weet precies welke zaak hij bedoelt, want deze draait nu grotendeels om haar. De FBI maakt al jaren jacht op een psychopaat die vrouwen stalkt en vermoordt. Om nog onduidelijke redenen heeft hij zijn zinnen op Jennifer gezet.

Iets waar ze eigenlijk niet aan wil denken. Niet nu. Niet

vandaag. Maar ze kan er niet omheen. Caitlin, zittend op het bankje, is één van de redenen waardoor ze wederom wordt geconfronteerd met de man die haar terroriseert. Hij vond de dode dieren die hij regelmatig achterliet op Jennifers stoep niet genoeg. Ze moest nog meer lijden, veel bang worden. Dat is zijn tactiek. Zijn slachtoffer eerst angst aanjagen en haar dan pas vermoorden.

Een paar maanden geleden is Caitlin aangereden. Ze brak daarbij haar heup. In het ziekenhuis probeerde de dader het af te maken door haar een overdosis morfine toe te dienen. Gelukkig waren de artsen er op tijd bij. Ze weten zeker dat het Jennifers stalker was. Net voor hij Caitlin probeerde te vermoorden heeft hij haar verteld dat hij het voor Jennifer deed.

Met zijn drieën wandelen ze terug naar de ingang van de begraafplaats. Ze duwt met haar handen in haar zakken haar schouder tegen die van Spencer.

‘Heb je zin om vrijdag langs te komen? Ik maak lasagne.’ Ze vindt het heerlijk om voor hem te koken en hij is een dankbare gast als het op eten aankomt.

Die vertrouwde vrijdagavonden samen heeft ze ontzettend gemist. Door omstandigheden komt het er telkens niet van. Ze praten na het eten vaak over de zaak waar ze aan werken. Nu Alex op het toneel is verschenen, hebben ze helemaal veel om over te brainstormen; de stalker die Jennifers leven al drie jaar lang een hel op aarde maakt. De FBI noemt hem; de Greenwood moordenaar.